

בבית המשפט העליון

בר"ש 8850/18

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: עיריית ירושלים

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט ג' גונטובניק) בעב"י 56780-07-18 מיום 2.12.2018.

בשם המבקש: עו"ד שי וולשטיין

בשם המשיבה: עו"ד איתן גרשון

החלטה

1. בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט ג' גונטובניק) מיום 2.12.2018 בעב"י 56780-07-18 אשר קיבל באופן חלקי את ערעור המשיבה (להלן: העירייה) על גזר הדין של בית הדין למשמעת של עובדי הרשויות המקומיות (להלן: בית הדין) מיום 27.6.2018 בת"מ 51/17.

2. ביום 14.3.2013 הורשע המבקש על ידי בית הדין בת"מ 27/11 בגין דיווחים כוזבים אודות שעות העבודה שנעשו במשך תקופה של כשבעה חודשים ובהיקף של 57 שעות עבודה. במסגרת אותו הליך הגיעו הצדדים להסדר לפיו הוטלו על המבקש העונשים הבאים: פיטורין על תנאי למשך שנתיים; נזיפה חמורה; הפקעת שישית משכורת לתקופה של 4 חודשים; הורדה בדרגה לשנתיים; השבת התמורה אשר קיבל בעבור שעות העבודה שלא ביצע בפועל.

3. בחודשים יולי ואוגוסט 2017, המבקש ביצע מעשים דומים בשלושה מועדים שונים ובהיקף של 13 שעות עבודה. המבקש הודה במעשיו והורשע בכיצוע עבירות משמעת לפי סעיפים 9(1)-9(3) לחוק הרשויות המקומיות (משמעת), התשל"ח-1978 (להלן: חוק המשמעת). בית הדין הטיל עליו את העונשים הבאים: נזיפה חמורה; התראה; הפקעת שיטת ממשכורתו לתקופה של 6 חודשים; השבת הכספים ששולמו לו בגין הדיווח הכוזב; הורדה בשתי דרגות למשך שנתיים; פיטורין על תנאי למשך 3 שנים; פסילה מתפקיד פיקוח וניהול אחרים לתקופה של שנתיים; פרסום פסק הדין בעניינו של המבקש בקרב עובדי העירייה מבלי שיצוין שמו. על אף בקשת העירייה, בית הדין נמנע מלהטיל על המבקש פיטורין ולפסול אותו לאחר הפיטורין מכל תפקיד בעירייה וברשות מקומית אחרת, נוכח החשש כי יתקשה להשתלב מחדש במעגל העבודה ולפרנס את משפחתו. זאת בהתחשב בגילו, בחוסר השכלתו ובחוסר ניסיונו בתחומים אחרים.

4. העירייה ערערה על גזר הדין לבית המשפט המחוזי בטענה כי הוא מקל מדי. העירייה טענה כי בית הדין ייחס משקל יתר לנסיבותיו האישיות של המבקש וכי לא ניתן משקל מתאים לעובדה כי זו הפעם השנייה בה המבקש ביצע דיווחים כוזבים אודות שעות עבודתו. כן נטען כי לא ניתן משקל מתאים לצורך להרתיע מפני ביצוע מעשים כאלו. על כן טענה העירייה כי יש להורות על פיטורי המבקש, על פסילתו ממילוי כל תפקיד בעירייה וברשויות המקומיות לצמיתות ועל הפקעת משכורת קובעת אחת.

5. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור באופן חלקי בפסק דין מפורט ומנומק. בית המשפט קבע כי חרף הפגיעה המצערת שתיגרם למבקש ולמשפחתו, יש לתת את המשקל הראוי לתכליות המניעתיות וההרתעתיות של דיני המשמעת, והורה על פיטורי המבקש. בית המשפט ייחס חשיבות לכך שמדובר בעבירת משמעת חוזרת מצדו של המבקש וקבע כי נסיבותיו האישיות של המבקש לא יוכלו לעמוד לזכותו פעם נוספת, בהתחשב בכך שכבר הבטיח בעבר שלא יחזור על דיווחים כוזבים ולא עמד במילתו. לצד זאת, נמנע בית המשפט מלהורות על פסילת המבקש מלמלא כל תפקיד ברשויות המקומיות לצמיתות. בסיכומו של דבר, הוטלו על המבקש העונשים הבאים: נזיפה חמורה שתירשם בתיקו האישי; פיטורין בפועל לאלתר בהתאם לסעיף 17(8) לחוק המשמעת; הפקעת משכורת קובעת אחת באופן שינוכה לפי קביעת העירייה; פרסום פסק הדין בערעור ללא ציון שמו של המבקש.

6. על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הוגשה בקשת רשות הערעור שלפני, אשר במסגרתה התבקש גם עיכוב ביצוע פסק הדין. במסגרת הבקשה טוען המבקש בין היתר

כי העונש שהוטל עליו חמור מדי. כמו כן, נטען כי במקרה הנדון לא היה מקום להתערבות בית המשפט המחוזי בגזר דינו של בית הדין נוכח העובדה שבית המשפט המחוזי דן בתיק כערכאת ערעור ובהתחשב בנסיבותיו האישיות של המבקש. לטענת המבקש יש לבטל את פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולהשיב על כנו את גזר הדין של בית הדין, כך שהמבקש לא יפוטל מעבודתו.

7. לאחר עיון בבקשה ובתשובת העירייה הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

8. כידוע, רשות ערעור תינתן רק במקרים בהם נמצא שהבקשה מעוררת שאלה כללית ועקרונית החורגת מהסכסוך בין הצדדים להליך או כאשר קיים חשש לעיוות דין חמור המחייב את התערבותו של בית משפט זה (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). המקרה הנדון אינו עומד באמות מידה אלה. עוד יש להזכיר כי הלכה פסוקה היא שאין בטענה בדבר חומרת העונש כשלעצמה כדי להצדיק מתן רשות ערעור בגלגול שלישי, למעט במקרים חריגים אשר מקרה זה אינו נמנה עליהם (בר"ש 8989/10 בן דן נ' נציבות שירות המדינה (12.12.2010)). כלל זה חל גם במקרים בהם התערב בית המשפט המחוזי בעונש, בשבתו כערכאת ערעור (בר"ע 2853/91 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.1991); רע"פ 967/98 סלאמה נ' מדינת ישראל (27.4.1998)).

אוסף, כי גם לגופו של ענין איני סבור כי שגה בית משפט קמא בפסק דינו ובמסקנותיו.

9. אשר על כן, בקשת הרשות לערער נדחית. לפיכך מתייתר הדיון בעיכוב הביצוע שהתבקש במסגרתה.

ניתנה היום, ל' באדר א' התשע"ט (7.3.2019).

ש ו פ ט